

gers Side — jeg tænker navnlig paa den Regering, som bærer Navnet den J. C. Christensen'ske Regering. De have stillet sig meget afvisende overfor Forslaget, og deres Partier have modsat sig dets videre Gang, saa at det aldrig er naaet til nogen anden Behandling her i Tinget.

Hvis man vil undersøge, hvorfor Lovforslaget har faaet en saa ublid Skæbne, vil det vise sig, at det var, fordi de J. C. Christensen'ske Ministre selv vare meget begejstrede for at modtage Ordener og Titler, de dannede en Regering, som ikke selv kunde faa nok af den Slags Ting. Det er saa meget mærkeligere, som Lovforslagets Fader, den, der i sin Tid først indbragte dette Lovforslag, var den berømte Folketingsmand C. Berg, og den Regering, som saa stærkt modsatte sig dette Lovforslag, var en Regering, der for en stor Del bestod af Bergianere, med en Ministerchef, der var Bergianer, og som satte en Ære i at være en Elev af denne samme store Berg. Men det gik med dette Venstrekrav, som det er gaaet med ikke saa faa andre, at de Mænd, som havde det som en Slags Programsag, svigtede Programmet og slog Forslaget ned.

Det er ganske betegnende, at Bergianeren, det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), er en af de mest dekorerede Mænd her i Landet. Det lykkedes ikke Estrup, som dog var Ministerchef i mange Aar, at samle saa mange Ordensdekorationer, som det ærede Medlem fra Ringkøbing, og det til Trods for, at Estrup var Højremand, stod Hoffet nær paa mange Maader, og i det hele var en Mand, der vedkendte sig, at man kunde modtage Ordener, til hvis Partiprogram det hørte at holde paa Ordensvæsenet, medens det har været et gammelt Venstrekrav at modsætte sig Ordener og Titler saa vidt muligt. Det ærede Medlem fra Ringkøbing nøjedes ikke alene med danske Ordener, han skaffede sig preussiske Ordener, norske Ordener og engelske Ordener. Det var Estrups Princip, medens han var Ministerchef, ikke at lade sig dekorere af udenlandske Magter, men det Princip brød det ærede Medlem fra Ringkøbing saa hurtigt som muligt. Han lod sig blandt andet, saa vidt jeg ved, gøre til en Slags engelsk Adelsmand og fik sit Vaabenskjold hængt op i Frederiksborg Slotskirke, hvor det vistnok hænger endnu. Man siger, at Mottoet paa det ærede Medlems Vaabenskjold er: Aand er Magt. Det er aldrig blevet mig rigtig klart, hvad det ærede Medlem mente der-

med, men da det ærede Medlem faar Lejlighed til at udtale sig, vil han maaske forklare os, hvad han har tænkt dermed. Der siges, at man er i Færd med at pille det ærede Medlem ned fra Christiansborg, hvilket viser, at der i Øjeblikket er Magter, som ikke synes om det ærede Medlems Aand. Og det synes endvidere, at der er nogen Fare for, at det ærede Medlem, der har været saa begærlig, ogsaa skal blive pillet ned fra Frederiksborg Slotskirke.

Under det J. C. Christensen'ske Ministerium steg Rangskatten med 1,000 Kr. om Aaret. Det var altsaa en Indtægtskilde, Ministeriet skaffede Landet, men det er ikke en af dem, vi ere særlig begejstrede for. I det hele bliver man nu, da den Regering er færdig og en Del af dens Mænd er under offentlig Omtale paa en ikke altid heldig Maade, forbavset over at se, hvorledes disse Mænd ere blevne dekorerede. De have nemlig ikke i alle Maader været saa ganske udmærkede. En Mand som Ole Hansen f. Eks., der forlod sin Virksomhed ikke paa den allerheldigste Maade, hvis Embedsevner ikke vare Genstand for saa lidt Kritik, blev ikke desto mindre Kommandør af 1ste Grad, Storkors af den norske St. Olavsorden og fik den svenske Nordstjerneorden. Det er dog ganske betydelige Udmærkelser. Ser man saa, hvorledes denne tidligere Minister omtales for sin Virksomhed, faar man Indtryk af, at de udenlandske Magter ikke have kendt ham meget nøje. Det gælder for Resten alle Ministrene i dette Ministerium. Vil man se efter i Statskalenderen, ser man, hvor ganske vidunderligt disse Mennesker ere blevne dekorerede. En Mand som Alberti blev Kommandør af Dannebrog af 1ste Grad, han blev Dannebrogsmænd, hvad der i den Forbindelse betyder ikke saa lidt, han blev Storkors af den norske St. Olavsorden, han fik den preussiske Kroneorden og den græske Frelserorden — man tænke sig, hvor heldigt for Alberti, at han fik den græske Frelserorden —, og da han saa vilde gaa af, gjorde den daværende Konseilspræsident ham til Gehejmekonferensraad, og det paa et Tidspunkt, da Bladene kunde skrive om den samme Alberti, at han havde faaet denne Titel paa Grund af, at han førte sit Regnskab paa en „geheim“ Maade. Saa levende var Kritikken paa den Tid, at man stiklede til Albertis Regnskaber, insinuerede, at der var noget i Vejen med dem, men det hindrede ikke, at det ærede Medlem fra